

yderligere 1,5 mia. kr. i sygehusene, og hvad fører det til? Det fører ikke uden videre til flere behandlinger, det fører med sikkerhed til højere lønninger og til mere bureaukrati og kontrol. Hvor mange penge er der egentlig udbetalt indtil nu fra den pose penge? Kan vi få det at vide i dag?

Vi mener i Det Radikale Venstre, at det desværre ikke hænger sammen, sådan som regeringen har komponeret denne her opgaveløsning. Regeringen siger ét, men konsekvenserne fører til noget helt andet. Men der er selvfølgelig spillet med musklerne.

Kl. 20.10

Det Radikale Venstre tager sygehusproblemerne og udfordringerne alvorligt. Vi vil meget gerne bidrage til en sammenhængende sundhedspolitik, som tager udgangspunkt i et sammenhængende patientforløb og i de reelle problemer på sygehusene, og vi ønsker meget, at der kunne skaffes et kvalificeret beslutningsgrundlag, der angiver, hvilken sygehusstruktur der bedst sikrer fornuftig brug af ressourcerne og kvaliteten i hele patientforløbet. Vi mener, at der er behov for en oprydning i ledelsesstrukturen og i uhensigtsmæssige regler, så der bliver større frihed til at sætte omsorg og hensyn til patienten i centrum, og at der bliver en bedre udnyttelse af de ansattes ressourcer. Vi vil meget gerne opfordre regeringen til at bidrage til, at et sådant beslutningsgrundlag kan tilvejebringes.

Hvordan møder regeringen de internationale udfordringer? Ja, det er velkendt, at Det Radikale Venstre ikke vil acceptere, at udviklingslandene bliver fattigere og fattigere, mens den rige del af verden bliver rigere og rigere. Det tror jeg sådan set at alle partier er enige om. Det vil være umenneskeligt, og det vil føre til større og større reaktioner og flere og flere konflikter, hvis ikke vi viser vilje til i den rige del af verden at udligne og give hjælp til selvhjælp.

Det handler både om solidaritet og om at sikre en stabil verden. Udviklingslandene har brug for et kvantespring i forbedringen af deres økonomi, miljø, infrastruktur, uddannelse og sundhed.

Terroren den 11. september har ført megen ulykke med sig, men den har også flyttet fokus til de grelle modsætninger i verden. Danmark har pligt til at handle, og vi har pligt til at blande os i konflikter, der undertrykker og skaber grobund for terror, og det gælder også i Mellemøsten, hvor vi må insistere på, at FN's beslutning om tostatspolitik gennemføres. Det danske for-

mandskab må gøre en særlig indsats i denne sag.

Danmark har altid været i spidsen, når det gælder ulandsbistand. 1 pct. af BNI var målet og realiteten, fordi vi *har* råd. Samtidig har vi arbejdet for, at de øvrige rige lande skal øge deres støtte, så de kommer op på FN's målsætning om minimum 0,7 pct. af BNI til ulandshjælp. Sådan er det ikke længere, og det beklager vi inderligt i Det Radikale Venstre.

Vi havde i 2001 et overskud på betalingsbalancen på over 30 mia. kr., når alt var betalt, herunder også når ulandshjælpen var betalt, så selvfølgelig har vi råd til at betale 1 pct. af BNI i ulandsbistand. Men nu ser vi altså en spektakulær pose med penge, der bruges til sygehusene, uden at der er egentlige resultater i dét.

Vi oplever i disse dage og år, at Europa efter flere årtiers deling atter bliver et helt og udelt Europa. NATO og EU er godt på vej til at optage mange af de østeuropæiske lande, og det er en historisk begivenhed af de helt store.

For Det Radikale Venstre har udviklingen af det internationale retssamfund altid været et mål, fordi det er den demokratiske og mest holdbare måde at undgå krige og øge sikkerheden på. Til gengæld er der meget, der tyder på, at regeringen ikke tager den udfordring helt alvorligt, når den ikke arbejder synligt og målrettet for, at Danmark skal være et fuldgyldigt og respekteret medlem af det internationale samfund.

Spørgsmålet er, om den internationale politik er ved at udvikle sig til en ny skillelinje i dansk politik, principielt fordi Venstres syn på dansk ulandsbistand, dansk Øststøtte og nu også dansk EU-politik er mere tilbageskuende og reaktiv, end vi har været vant til, konkret fordi Venstre finansierer sine valglofter ved at skære i Danmarks internationale udgifter, valglofter, der sikrer Venstre stemmer, og som finansieres ved at tage penge fra områder, hvor de berørte ikke kan stemme.

Det er også beklageligt, at vi ikke har en regering, der meget synligt er genkendelig på EU-politikken. Det er næsten ikke til at forestille sig, at den tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen var formand for Venstre, der i dag kræver nedlæggelser og besparelser på det internationale område, i virkeligheden på områder, som blev opfundet af Uffe Ellemann-Jensen engang for mange år siden, i øvrigt dengang dansk økonomi var i en langt, langt dårligere forfatning, end den er i dag.